

Будућност српског песништва – Амар Лучина

ВОСАК

Светлост воштане свеће
неће ти бити довољна
да ову песму прочиташ.

Док ти читаш песму
осветљен овом јачом светлошћу
неко под пригушеним светлом
разгледа музеј воштаних фигура,
а нека жена
обасјана светлошћу са врха
воштане свеће
склања маље са свога тела, воском.
Неко дете се сада,
пчелињим воском слади.

Док је на крају моје улице
отворен ауто-салон
изнад кога пише:
Прање аутомобила воском.
Иза ауто-салона је апотека,
а изанад ње ликовни атеље
где уметник неки
по сећању туђем
аутопортрет слика
и све то користећи
карнауба восак,
са карнауба палме.

На концу,
историју је обликовао восак.

Народ је славио
и восак
којим су
војсковође и председници
запечатали примирја

ОЛОВО

Остави свађу!
Остави кавгу и клетву!
Не изговори:
Заоловила ти се та уста!

Остави све! Читај!
Ову песму!
Књиге!

Читај књиге,
преобимне,
и оне са по једва стотињак станица,
и једне и друге
тешке као олово.

Гледај!
Погледај стари, ратом уништени аутобус
пун метака,

што је стао у Олову
и заоловио се.

Чувај се!
Схвати!
Ти и ја,
на кркачама својим,
носимо грехове,
а сваки нам је грех
од олова тежи.

Зато сад завршавам
и више не вичем на тебе.

ГУМА

Гумене чизме
Су марширале Европом
и пола Европе побиле.
Камионџија
На црним гумама
свога камиона
зарађује за парче хлеба
да свом детету купи
гумене бомбоне
и штокове од врата
заштити гумом.
Он ће у суботу
навијати за Трајал
за крушевачке гумаре
који гањају гумену лопту.

Невешто написану песму
завршавам вешћу
да је у Бразилији
умро каскадер,
за кога су говорили
да је као од гуме.

Напросто се испресаламао.

КОНАЦ

Какве то нити
повезују тебе и мене,
читаоче?
Какве ли још чудније нити,
још чуднији конци
повезују тебе
и ову песму?

Обукли смо најлепша одела,
пуна конца,
средили смо се,
до под конач.

Протнули смо конач кроз иглу,
а од тог конца и те игле
снајдерка Зока живи

И док ја писах о концу
терах мак на конач.

И размишљах о времену
што почетка нема
а да ли има конца?

Ако нема конца,
онда има конце
што све у складу држе
што судбе наше вежу.

На концу,
пелене имају конач,
а и ћефини.

О ПЕСНИКУ

Амар Личина рођен је 15. августа 2001. године у Новом Пазару, где је завршио основну школу и гимназију. Тренутно студира српску књижевност и језик на Државном универзитету у Новом Пазару.

Аматерски се бавио глумом. Пише поезију и кратке прозне облике. Своје приче и песме објављивао је у часописима. Председник је НВО „Тавус“. Оснивач је Тавусовог зборника поезије и прозе.

Већ четири године је полазник школе креативног писања, писца Енеса Халиловића. Поред књижевности бави се и историјом уметности.

Живи и Новом Пазару.